

2129 7. Dec. 1895: 1. Beh. af Lovf. om Arbejderes Forsørgelseskrav efter Ulykkestils. 2130

Jeg har ikke haft Lejlighed til at gennemgaa disse Tal paa rette Sted, men jeg tvivler ikke om, at de stemme, i den Henseende har jeg fuld Tillid til det ærede Medlem. Men saa drog det ærede Medlem den Slutning, at man vel kunde gaa ud fra, at det var kapitalsvage Folk, som ikke forsikrede, da de ikke havde Raad til det, medens de kapitalstærke nok skulde forsikre. Jeg tror ikke, det ærede Medlem er berettiget til at drage denne Slutning af disse Tal nede fra Tyskland. Den modsatte Slutning kunde man lige saa godt drage. De kapitalstærke kunne netop sige: Vi forsikre ikke, vi løbe selv Risiko, vi indrette selv vor Forsikring — saadan gaar det jo ofte, saadan bærer f. Eks. Staten sig ad i mange Tilfælde — de kunne sige: Vi ere saa kapitalstærke, at vi selv tage Risiko, hvorfor skulde vi gaa hen og spilde Præmien hos Anstalterne? Vi kunne jo henlægge Fonds ifølge vor Regnskabsopgørelse og selv overtage Risiko. Det er altsaa i lige saa mange Tilfælde de kapitalstærke, der undlade at forsikre. Det ærede Medlem siger videre: Det vil blive en gylden Tid for de private Forsikringselskaber herefter, naar dette Lovforslag gennemføres. Det er jeg nu ikke saa sikker paa; Sagen er jo den, at der have vi en stærk Konkurrence, og Konkurrencen vil nok holde Præmierne nede. Men skulde det vise sig, at det blev en saa gylden Tid for de private Selskaber, og skulde det vise sig, at det var uheldigt med disse private Forsikringselskaber, har Staten det jo altid i sin Haand at oprette en Forsikringsanstalt, ligesom den i sin Tid har oprettet en Livsforsikringsanstalt. Hele dette Spørgsmaal kan heller ikke være nogen virkelig Antie mod denne Maade at ordne Ulykkesforsikringen paa. Da jeg nu taler om de private Forsikringsanstalter, kommer jeg til at berøre en anden Indvending, der er gjort, og som fuldstændig grunder sig paa en Misforstaaelse af Lovforlaget. Jeg tror, det var det ærede Medlem for Københavns 13de Valgreds (Meyer) der jagde, at gif man den Vej, som her er foreslaaet, kunde det føre til, at Arbejderne kom i Strid med Ulykkesforsikringsanstalten, sit Proces og ikke kunde saa deres Forsørgelseskrav ordnede. Det er en fuldstændig Misforstaaelse. Arbejderen har ifølge Lovfor-

laget aldeles ikke noget at gøre med de private Forsikringsanstalter. Den, de have at gøre med, er Arbejdsraadet, det er Staten. Arbejdsraadet siger, hvor meget der skal betales. Det offentlige betaler, og det offentlige gaar igen hen og faar sine Penge refunderede enten hos den private Arbejdsgiver eller ogsaa hos Kommunerne. Det er Vejen. Arbejderen faar aldrig noget at gøre med de private Forsikringsanstalter. Men som denne Misforstaaelse er kommen frem, saaledes ere jo flere Misforstaaelser komne frem i disse Dages Debat. Et Medlem mener, at naar en Arbejder er forsikret, og han er paa Arbejdsstedet hos en af Industriens Arbejdsgivere er det meget godt, men naar han er udenfor, saa er han ikke forsikret. Det er en fuldstændig Misforstaaelse. Et andet æret Medlem mente, at naar en Tjener fikede, var han forsikret, men gif han f. Eks. ud i den Hensigt at redde et Menneske, saa var han ikke forsikret. Det er ligeledes en fuldstændig Misforstaaelse. Saaledes er der opkommet en hel Række Misforstaaelser under disse Dages Forhandlinger, men jeg kan ikke mene, at det er min Pligt at opholde mig ved alle disse Misforstaaelser, eller at det overhovedet er rigtig at anvende en hel Del Tid til at belyse de forskellige Misforstaaelser, der ere komne frem. Jeg skal dog, da jeg er ved at omtale Misforstaaelserne, sige, at naar det ærede Medlem fra Fredericia (Dusen) stærkt fremhævede Prioritetforholdene, kunde der maaste være Anledning til at gøre en Bemærkning i saa Henseende. Det ærede Medlem mente, at hvis vi fik dette Lovforslag gennemført, vilde det være til stor Stade for de Mennesker, som have Prioriteter paa deres Ejendomme, de vilde saa Prioriteterne opsagte og maaste i Fremtiden have ondt ved at saa laant saa meget paa Ejendommen, det vilde i det hele taget stade Landbrugets Pengeforhold og Kreditforhold. Det er underligt nok at høre denne Indvending fremkomme navnlig nu, et hundrede Aar efter at vi have faaet Brandsikring indført her i Landet. Hvis denne Indvending var kommen i 1791, da de danske Bønder skrev til Kronprins Frederik og bad, om de endelig maatte blive fri for at forsikre deres Ejendomme, saa kunde jeg have forstaaet det. Jeg ved saaledes, at der var